

Տնտեսագիտությունը գիտություն է, որը ուսումնասիրում է ռեսուրսների բաշխումը տարբեր անհրաժեշտությունների միջև: Այն բաժանվում է միկրոտնտեսագիտության և մակրոտնտեսագիտության: Միկրոտնտեսագիտությունը ուսումնասիրում է անհատական սպառողների, բիզնեսների վարքագիծը, իսկ մակրոտնտեսագիտությունը՝ երկրի ամբողջ տնտեսական համակարգի գործունեությունը: Տնտեսագիտական մոդելները օգնում են կանխատեսել և վերլուծել շուկայի զարգացումները:

Պահանջարկը և առաջարկը շուկայի հիմնական շարժիչ ուժերն են: Եթե պահանջարկը գերազանցում է առաջարկին, գները աճում են: Եթե առաջարկն ավելանում է, բայց պահանջարկը մնում է նույնը կամ նվազում է, գները իջնում են: Այս մեխանիզմը ապահովում է ապրանքների ու ծառայությունների բաշխման արդյունավետությունը:

Տնտեսագիտությունում կարևոր դեր ունի նաև արտադրողականությունը՝ արտադրանքի քանակը մեկ միավոր ռեսուրսի հաշվով: Աշխատանքի արտադրողականության բարձրացումը նպաստում է երկրի տնտեսական աճին: Տեխնոլոգիաների զարգացումը, աշխատուժի կրթվածության մակարդակը և ներդրումները հիմնական գործոններն են, որոնք ազդում են արտադրողականության վրա:

Ֆինանսական համակարգը բաղկացած է բանկերից, արժեթղթերի շուկայից, ներդրումային ընկերություններից և այլ ֆինանսական հաստատություններից: Բանկերն ապահովում են փողի շրջանառությունը, վարկավորում են բիզնեսները և կառավարում են պահուստները: Կենտրոնական բանկը իրականացնում է դրամավարկային քաղաքականություն՝ վերահսկելով դրամի քանակն ու տոկոսադրույքները:

Տնտեսական աճը չափվում է ՀՆԱ-ով՝ համախառն ներքին արդյունքով: Բարձր ՀՆԱ-ն սովորաբար նշանակում է արտադրության ավելացում և ավելի մեծ զբաղվածություն: Սակայն տնտեսական աճի հետ պետք է հաշվի առնել նաև աղքատության մակարդակը, շրջակա միջավայրի պահպանումը և սոցիալական անհավասարությունները:

Տնտեսագիտության մեջ նաև ուսումնասիրում են միջազգային առևտուրը, փոխարժեքների քաղաքականությունը, պետական ծախսերն ու եկամուտները: Այս գործոնները ձևավորում են երկրի արտաքին տնտեսական հարաբերությունները և ազդեցությունն են ունենում ազգային տնտեսության կայունության վրա: